

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 19C/133/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3110216119
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Tóthová
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2015:3110216119.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín samosudkyňou JUDr. Máriou Tóthovou v právnej veci žalobcu O. N., štátneho občana SR, bytom N. M. XX-XX/X, I., zastúpeného JUDr. Renátou Jánskou, advokátkou, so sídlom Trenčín, Piaristická 6836 proti žalovanému V. W., štátnemu občanovi SR, bytom Z., B. XX, zastúpeného Centrom právnej pomoci Bratislava, so sídlom Nám. Slobody 12, Bratislava, IČO 30 798 841 o návrhu na zaplatenie 4 487,24 € a uloženie povinnosti s vydaním zmluvy, ako aj o protinávru na zaplatenie 3 137,26 € takto

rozhodol:

Žaloba o zaplatenie 4 487,24 € s príslušenstvom sa **z a m i e t a**.

Konanie o uloženie povinnosti odhlásiť motorové vozidlo z evidencie príslušného dopravného inšpektorátu a odovzdanie všetkých potrebných dokladov vozidla Nissan Primera, ev. č. Z a vydanie overenej kópie zmluvy k predmetnému motorovému vozidlu sa **z a s t a v u j e**.

Protinávrh na zaplatenie 3 137,26 € sa **z a m i e t a**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Žalobca žalobou zo dňa 08.06.2010 pôvodne žiadal, aby mu žalovaný zaplatil 1 234,50 € a penále. Uviedol, že sa so žalovaným dohodol na kúpe motorového vozidla, zaplatil zaň kúpnu cenu leasingovej spoločnosti namiesto žalovaného, avšak k prevodu vozidla nedošlo, lebo žalovaný sa mu začal vyhýbať. Z tohto dôvodu podal na neho trestné oznámenie a tvrdil, že správaním žalovaného mu vznikla škoda, ktorá pozostáva z jeho ušlej mzdy vo výške 31,62 €, z cestovného 12,60 €, z rozdielu úrokovej sadzby za nevýhodný úver vo výške 300,28 €, ako aj z platieb počas doby, kedy nemohol vozidlo užívať, a to mesačne 70,- € - v celkovej výške 700,- €. Ďalej žiadal stratu hodnoty vozidla ako amortizáciu vo výške 260,- €. V priebehu konania rozšíril svoj žalobný petít na sumu 4 487,24 € a špecifikoval ho tak, že predmetná suma podľa neho pozostávala z úveru, ktorý si musel vziať vo výške 2 600,- €, z nákladov na tento úver vo výške 1 771,40 €, z ušlej mzdy za dva dni vo výške 63,24 € (31,62x2), cestovného vo výške 12,60 € a právneho poradenstva vo výške 40,- €. Vo svojom vyjadrení zo dňa 02.11.2010 žiadal tiež, aby súd uložil žalovanému povinnosť odhlásiť motorové vozidlo z evidencie príslušného dopravného inšpektorátu a odovzdanie všetkých potrebných dokladov vozidla Nissan Primera, ev. č. Z ako aj vydanie overenej kópie zmluvy k predmetnému motorovému vozidlu. Ďalším upresnením žalobného petítu zo dňa 25.04.2012 žalobca špecifikoval uplatnený nárok vo výške 4 487,24 € tak, že suma 2 202,76 € podľa neho pozostáva z vyplateného leasingu za žalovaného, pričom túto sumu považoval za bezdôvodné obohatenie. Ďalšiu časť uplatneného žalobného petítu vo výške 2 484,48 € špecifikoval sumou 1 771,40 € ako na náklady úveru, sumou 2 x 31,62 € za ušlú mzdu, sumou 142,60 € za cestovné a súčasne uplatnil v tejto sume aj nárok na zakúpenie motora vo výške 300,- €, ktorý do motorového vozidla vložil.

Zároveň poukázal na to, že so zakúpením motorového vozidla mu vznikli aj prepravné náklady vo výške 194,- € , ktoré si tiež uplatňoval. Týmto podaním tiež špecifikoval uplatnenú položku pod názvom penále tak, že žiadal úrok z omeškania vo výške 9% ročne, počnúc dňom 06.06.2010 do zaplatenia. V priebehu konania vzal späť návrh na uloženie povinnosti odhlásiť motorové vozidlo a súčasťou späťvzatia bol aj návrh na vydanie overenej kópie zmluvy.

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Popieral tvrdenia žalobcu v plnom rozsahu, keď uviedol, že sumu 1 802,- € na účet leasingovej spoločnosti Credium Slovakia, a.s. zaplatil on a nie žalobca, ktorý mu vozidlo Nissan Primera, ev.č. Z bezdôvodne zadržoval a odmietal sa s nim skontaktovať za účelom uzavretia kúpnej zmluvy. Dňa 27.12.2010 uplatnil vzájomný návrh, ktorým žiadal o náhradu škody vo výške 15 200,- € za neoprávnené zasahovanie do vlastníckeho práva žalobcom tým, že tento mu znemožnil používanie a nakladanie s motorovým vozidlom v jeho vlastníctve. Doznal, že toto vozidlo žalobca prevzal s jeho súhlasom dňa 24.04.2009, ale poukázal na to, že keby sa tak nestalo, mohol ho od tejto doby prenajímať, čím by dosiahol zisk najmenej vo výške 15 200,- €. Túto sumu vypočítal ako prenájom auta rovnakej kategórie v auto požičovni, kde sa vozidlá prenajímajú za 25,- € denne. Následne vzal späť časť tohto vzájomného návrhu, a to vo výške 12 600,- € a ponechal uplatnený návrh z titulu protinávrhu len vo výške 2 600,- €. Tento špecifikoval podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 4.1.2012 tak, že uvedená suma podľa neho predstavuje 1 856,- € ako odplata za prenájom auta v roku 2010 na výkon jeho povolenia, suma 112,- € a 150,- € predstavuje cestovné hromadnou mestskou dopravou (od mája 2009 do decembra 2009 pri cene cestovného lístku 0,70 € x 160 dní = 112,- € a mesačník od júla 2011 do decembra 2011: 25x6 = 150,- €). Okrem toho do tejto sumy započítal aj stratu hodnoty vozidla vo výške 482,- €. Na pojednávaní dňa 16.10.2012 uviedol, že chce rozšíriť svoj protinávrh o ďalšiu čiastku, a to náhradu škody, ktorú mal spôsobiť žalobca žalovanému tým, že mu zadržoval auto. Keďže auto potreboval, musel si ho aj naďalej požičiavať a ako dôkaz predložil faktúru zo dňa 8.11.2010, ktorá znela na sumu 1 268,- €, ale protinávrh rozšíril len na celkovú sumu 3 114,- €. Na ďalšom pojednávaní dňa 25.11.2014 uviedol, že pôvodný nárok rozširuje ešte o sumu 537,26 € a požadoval teda formou protinávrhu sumu 3 137,26 €, ktorý špecifikoval tak, že je to suma za prenájom auta, ktoré si musel požičať, cestovné náklady po dobu keď autom nedisponoval, ako aj škoda, ktorá mu vznikla ako rozdiel medzi cenou auta v kúpnej zmluve od leasingovej spoločnosti a v kúpnej zmluve pri odpredaji tohto auta W. Z.. Súčasne vzniesol aj námietku premlčania voči nárokom uplatneným žalobcom.

Žalobca protinávrh žalovaného spochybnil a žiadal ho zamietnuť s poukazom na skutočnosť, že predmetné motorové vozidlo Nissan Primera bolo nepojazdné, nemalo technickú kontrolu a nemohol by ho preto žalovaný riadne užívať. Z toho dôvodu nemohla podľa žalobcu vzniknúť žalovanému škoda. Okrem toho poukazoval na to, že to bol žalovaný, ktorý ho podviedol, zneužil situáciu a aj preto jeho nároky považoval za účelové.

Súd v predmetnej veci vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, výsluchom svedkov, oboznámením spisov Okresného súdu Trenčín, Okresného súdu Bratislava, dopytmi a oboznámením listinných príloh, pričom získané dôkazy vyhodnotil (v zmysle § 132 O.s.p.) každý jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti. Na základe toho dospel k záveru, že žaloba žalobcu nebola dôvodná. Po vykonanom dokazovaní mal súd preukázaný tento skutkový stav:

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že v apríli 2009 sa medzi nimi začalo rokovanie o uzatvorení zmluvy, ktoré malo vyústiť do odstúpenia leasingovej zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou Credium Slovakia, a.s.. Následne malo dôjsť k odkúpeniu predmetu leasingu žalobcom od žalovaného. Táto leasingová zmluva sa týkala vozidla Nissan Primera, ev. č. Z. Nebolo sporné ani to, že žalovaný mal záujem toto auto odpredať z dôvodu, že bolo nepojazdné a nechcel už doňho investovať, a preto cestou inzerátu, na ktorý reagoval žalovaný, ponúkal jeho odpredaj. Na základe vzájomných rokovaní medzi žalobcom a žalovaným došlo dňa 24.04.2009 k prevzatiu predmetného vozidla žalobcom, o čom si účastníci vystavili i písomné potvrdenie. To, že auto bolo nepojazdné potvrdili zhodne obaja účastníci.

V zmysle § 120 ods. 3 O.s.p si súd vyššie uvedené skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov osvojil.

Či došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi účastníkmi ohľadne predaja vozidla, ktoré bolo predmetom leasingu, nebolo v konaní jednoznačne preukázané. Žalobca tvrdil, že k nemu došlo, žalovaný popieral pravosť podpisu na takejto zmluve. Táto okolnosť však pre právne posúdenie predmetnej veci nebola rozhodná, a preto sa súd nezaoberal dokazovaním na preukázanie, či bola alebo nebola žalovaným podpísaná (ak by sa tak aj stalo, bola by neplatná, pretože žalovaný v tom čase auto nevlastnil a nemohol ho preto platne predať, keďže ku kúpnopredajnej zmluve malo podľa žalobcu dôjsť 17.6.2009 a žalovaný, ktorý ho mal predávať, sa jeho vlastníkom stal až 19.6.2009). Okrem toho to, že žalovaný ostal aj naďalej vlastníkom predmetného vozidla na základe kúpnopredajnej zmluvy od leasingovej spoločnosti Credium a.s. vyplýva aj zo spisu tunajšieho súdu 11C/125/2010, z ktorého je zrejmé, že rozsudkom zo dňa 01.07.2011 bola uložená povinnosť žalovanému - O. N. (žalobcovi v tomto konaní) vydať osobné motorové vozidlo Nissan Primera, ev. č. Z do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 5.4.2012, a to v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne. Z predmetného spisu mal súd za preukázané aj to, že súd za výlučného vlastníka predtým uvedeného motorového vozidla Nissan Primera považoval žalovaného, nakoľko žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že došlo k prevodu alebo prechodu vlastníctva tohto vozidla naňho. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí sp. zn. 19Co/312/2011 vyporiadal aj s kúpnou zmluvou, ktorá mala byť uzavretá medzi žalobcom a žalovaným ohľadne sporného motorového vozidla, keď konštatoval, že takáto zmluva nespĺňala ani náležitosti riadnej kúpnej zmluvy, a to pre absenciu zhodného prejavu vôle ohľadne kúpnej ceny.

Z listu Credium Slovakia, a.s. zo dňa 13.06.2011, adresovaného žalobcovi, mal súd za preukázané, že na základe požiadavky žalovaného bola v júli 2009 vyhotovená ponuka na predčasné ukončenie leasingovej zmluvy, a v dôsledku tejto skutočnosti v uvedenej ponuke predloženej žalovanému, neboli zohľadnené aktuálne nedoplatky v celkovej výške 2x131,96 €, čo predstavovalo splátky zo dňa 07.05.2009 a 07.06.2009. Vo vyhotovenej ponuke bola na predčasné ukončenie zmluvy suma vo výške 1 738,84 € bez uvedených dvoch nedoplatkov. Podľa tohto vyjadrenia bola dňa 17.06.2009 vykonaná úhrada vo výške 1 802,- €, ktorá bola započítaná v prvom rade na omeškané leasingové splátky a až následne na ostatné pohľadávky. Po takomto zápočte ostala nevysporiadaná pohľadávka Credium a.s. vo výške 200,76 €, ktorá bola uhradená doplatkom 22.06.2009, to znamená, že dlh v uvedenej sume (2 002,76 €) pozostával z troch neuhradených splátok po 131,96 € za máj, jún, júl 2009 v celkovej výške 395,88 €, náklady za inkasnú agentúru vo výške 107,10 €, vyplatenie zostávajúcej istiny 1 381,28 € a poplatok za predčasné ukončenie leasingovej zmluvy vo výške 118,50 €.

Obchodná spoločnosť Credium Slovakia a.s. v predtým uvedenom vyjadrení zároveň poukázala na to, že ak by nebolo došlo k zaplateniu nedoplatkov spoločnosti Credium a.s., nebola by nájomcovi vydala prehlásenie o ukončení leasingovej zmluvy a nebola by udelila súhlas k prepisu na vlastníka motorového vozidla.

Z predloženej kúpnej zmluvy zo dňa 19.06.2009 mal súd za preukázané, že táto bola uzavretá medzi Credium Slovakia, a.s. a žalovaným V. W., pričom predmetom tejto zmluvy bolo vozidlo Nissan Primera, ev. č. Z za kúpnu cenu, ktorá bola dohodnutá vo výške 1 381,28 €. Na základe tejto zmluvy sa žalovaný stal vlastníkom predmetného vozidla v uvedený deň.

Zo spisu Obvodného oddelenia Policajného zboru Dubnica nad Váhom, ČVS:ORP-13/DC-TN-2012 mal súd za preukázané, že uznesením zo dňa 17.01.2012 došlo k odmietnutiu veci trestného oznámenia žalobcu s odôvodnením, že konanie žalovaného nie je dôvodom na začatie trestného stíhania, alebo postupu podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

Žalobca si v konečnej špecifikácii uplatňoval viaceré nároky v celkovej výške 4 487,24 €, ktoré špecifikoval tak, že nárok na zaplatenie 2 002,76 € považoval za nárok z bezdôvodného obohatenia a zvyšok nárokov (hodnota zakúpeného motora, jeho preprava, ako aj oprava vozidla, cestovné, ušlá mzda, náklady na úver, náklady na právnu pomoc) považoval za škodu, ktorú mu spôsobil žalovaný. Súd sa zaoberal jednotlivými nárokmi uplatnenými žalobcom a zistený skutkový stav subsumoval pod jednotlivé zákonné ustanovenia takto:

Žalobca tvrdil, že k bezdôvodnému obohateniu došlo tak, že sumu 2 002,76 € zaplatil leasingovej spoločnosti namiesto žalovaného on, aby mohlo dôjsť k prevodu vlastníctva auta naňho, pretože sa tak so žalovaným dohodli. Predmetný nárok na vyplatenie uvedenej sumy však uplatnil na súde až dňa 30.4.2012, a preto ho súd považoval za premlčaný v zmysle § 100 a 107 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 100 ods.1, 2 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej . Na premlčanie sa prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva.

Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Premlčanie podľa citovaných zákonných ustanovení znamená uplynutie času určeného zákonom na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, žeby sa toto právo vykonalo. Prihliada sa však naň vtedy, ak dlžník poukáže na to, že zákonom určený čas uplynul, teda vznesie námietku takéhoto premlčania. Žalovaný tak v konkrétnom prípade urobil.

Zo zaužívanej súdnej praxe a ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že súd sa môže zaoberať vznesenou námietkou premlčania bez toho, aby skúmal samotnú existenciu subjektívneho práva žalujúceho účastníka. V takomto prípade sa uprednostňuje hľadisko procesnej ekonomie. Podľa tejto praxe, ak súd zistí, že uplatnený nárok je premlčaný a žalovaná strana vznesla námietku premlčania, neskúma existenciu subjektívneho práva, ale vychádza z toho, že i tak by žaloba s uplatnením námietky premlčania bola zamietnutá.

Z predtým citovaného zákonného ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že právo sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený skutočne dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (tzv. subjektívna doba).

Podľa § 107 ods. 2 Obč. zák. sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí najneskôr za tri roky (tzv. objektívna doba).

Pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia je teda stanovená dvojaká, kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna i objektívna. Ich začiatok je upravený odlišne. Subjektívna premlčacia doba je kratšia, dvojročná. Subjektívnu je preto, lebo začiatok jej plynutia (a tým aj jej koniec) určuje subjektívny okamih, keď sa ten, koho sa to týka „dozvie“ o bezdôvodnom obohatení a o tom, kto sa bezdôvodne obohatil. Na začiatok plynutia takejto lehoty sa teda vyžaduje kumulácia vedomosti o oboch časových určeníach predvídaných v hypotéze normy o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil. Dozvedieť sa o bezdôvodnom obohatení znamená, že sa ten koho sa to týka dozvedel o bezdôvodnom obohatení určitého rozsahu, ktorý možno objektívne vyčíslieť v peniazoch.

V konkrétnom prípade nebolo sporné, že žalobca vedel, kto sa na jeho úkor obohatil, pretože od samého začiatku mu bolo známe, že uplatňovanú sumu 2 2002,76 € zaplatil leasingovej spoločnosti namiesto žalovaného (ako to tvrdil) a vedel, kedy sa tak stalo. Žalobca sám vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 28.2.2012 uvádzal, že žalovaný mu odmietal kúpnu zmluvu o prevode auta podpísať. Muselo mu teda byť zrejmé, že sa vlastníkom auta nestal, a preto nemal dôvod myslieť si, že za žalovaného platil dôvodne finančné prostriedky leasingovej spoločnosti. Z písomne uplatneného pokusu o zmier zo dňa 9.7.2009, ktorý bol adresovaný žalovanému tiež vyplýva, že žalobcovi bolo zrejmé, že k prepisu vozidla, ani k podpisu riadnej kúpnej zmluvy na vozidlo nedošlo.

Okrem toho dňa 21.07.2009 žalobca (podľa ním predloženého dokladu do spisu) písomne uplatnil odstúpenie od zmluvy na kúpu vozidla Nissan Primera, ev. č. Z z dôvodu, že žalovaný si nesplnil povinnosť vozidlo odhlásiť z evidencie, neposlal mu doklady na prepis, ani podpísanú kúpnu zmluvu tak, ako sa pôvodne dohodli. Zároveň žalobca týmto prípisom vyzval žalovaného na zaplatenie čiastky, ktorú uhradil zaňho leasingovej spoločnosti. Aj keď by z dôvodu neplatnosti kúpnej zmluvy (ktorá mala byť uzavretá medzi účastníkmi) bolo toto odstúpenie neúčinné, z pohľadu subjektívnej vedomosti žalobcu treba mať za to, že najneskôr v tento deň sa žalobca dozvedel aj o tom, že mu žalovaný spôsobil bezdôvodne obohatenie, pretože sa voči nemu domáhal jeho vrátenia. Koniec dvojročnej subjektívnej premlčacej doby v danom prípade teda nastal najneskôr 21.7.2011. To bol posledný deň lehoty na to, aby žalobca mohol včas uplatniť svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na súde. Ak to urobil

až dňa 30.4.2012, stalo sa tak po uplynutí zákonom predpísanej premlčacej doby, ktorá je subjektívna a dvojročná. Preto musel byť nárok žalobcu v tejto časti zamietnutý.

Ďalšou časťou nároku je žalobcom uplatnená náhrada škody za zakúpený motor vo výške 300,- €, náklady za jeho prepravu v sume 50,- €, náklady na opravu vozidla vo výške 194,- €. V žalobe zo dňa 8.6.2010 tieto nároky žalobca neuplatňoval. Nežiadal náhradu škody za tieto položky ani vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 1.3.2011, kde špecifikoval dovtedy uplatnený nárok. Ani v písomnom upresnení žalobného návrhu, doplnení a špecifikácii žaloby zo dňa 27.2.2012 (č.l. 133) sa tohto nároku nedomáhal. Uplatnil ho až 30.4.2012. Aj tieto nároky súd považoval za premlčané z obdobných dôvodov ako bolo vyššie uvedené, ale s poukazom na ustanovenia o premlčaní nárokov na náhradu škody.

Podľa § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

Z predtým citovaného zákonného ustanovenia § 106 ods. 1 vyplýva, že nárok na náhradu škody sa premlčuje rovnako ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to v dvojročnej subjektívnej dobe (ak nejde o úmyselne spôsobenú škodu, príp. škodu na zdraví), teda za dva roky odo dňa, keď sa poškodený skutočne dozvie, že došlo ku škode a kto za ňu zodpovedá. Subjektívna premlčacia doba je kratšia - dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná, alebo 10 ročná, ak škoda bola spôsobená úmyselne. Za rozhodujúce pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby treba považovať deň, keď sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie, že na jeho úkor došlo ku škode a kto ju spôsobil.

I v tejto časti nároku (obdobne ako pri bezdôvodnom obohatení) platí, že žalobca sa o svojej uplatňovanej škode dozvedel najneskôr 21.7.2009, pretože vtedy „odstupoval“ od kúpnej zmluvy, ktorú podľa neho mal uzavrieť so žalovaným. Dvojročná subjektívna doba na uplatnenie nároku na náhradu škody teda uplynula najneskôr 21.7.2011. Preto i v tejto časti nároku musela byť žaloba zamietnutá.

Pokiaľ ide o nároky žalobcu týkajúce sa ušlej mzdy vo výške 63,24 €, cestovného v sume 12,60 €, nákladov na úver v sume 1 771, 40 € ako aj právne poradenstvo v sume 40,- €, tieto po právnej stránke nepredstavujú bezdôvodné obohatenie žalobcu, ale mohli by byť nárokmi na náhradu škody. V prípade opodstatnenosti by bolo možné ich posúdiť podľa § 415, resp. § 420 Občianskeho zákonníka ako nárok „culpa in contrahendo“ (zavinenie, či nebanlivosť pri uzatváraní kúpnej zmluvy).

Judikatúra (napr. rozhodnutie NS SR 29Odo/1166/2004) umožňuje náhradu škody v takomto prípade cez § 415 Občianskeho zákonníka za predpokladu, že dôjde k bezdôvodnému ukončeniu rokovaní o zmluve. Avšak musí ísť o náklady nie bežné, teda o náklady, ktoré sa bežne nevyskytujú pri jednaníach na uzavretie zmluvy. Predpoklady pre priznanie sú v danom prípade splnené vtedy, ak dôjdu rokovania do takej fázy, že je možné mať za to, že zmluva bude uzavretá, a v tom druhá strana ukončí jednanie bez toho, aby mala na to dôvod. V predmetnom konaní bolo preukázané, že žalovaný síce bezdôvodne neuzavrel zmluvu, hoci ho na to žalobca vyzýval v čase, keď mal už auto ako predmet zmluvy na základe vzájomnej dohody u seba, ale predpoklady na náhradu škody z tohto dôvodu neboli splnené. Pri náhrade škody z tohto titulu totiž nie je možné hradiť obvyklé náklady, nakoľko strany musia rátať s tým, že nie každé jednanie o zmluve bude viesť k jej uzavretiu. Ušlá mzda a aj cestovné, ktoré si žalobca uplatňoval, sú výdavky obvyklé pri rokovaní o uzavretí zmluvy, preto nemôžu byť nárokom z titulu culpa in contrahendo.

Bolo by však možné uvažovať o ich priznaní všeobecne v zmysle § 415 alebo § 420 Občianskeho zákonníka, ak by sa preukázalo, že sú splnené všetky atribúty tejto náhrady škody, teda, že ku škode z tohto dôvodu skutočne došlo, že sa tak stalo porušením nejakej konkrétnej povinnosti (buď preventívnej alebo inej vyplývajúcej z právneho predpisu), teda zavinením žalovaného a že porušenie jeho povinnosti je v príčinnej súvislosti so vzniknutou škodou.

V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a súd tieto dôkazy hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej

súvislosti, preto starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 Os.p.).

Z uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že občianske súdne konanie je ovládané prejednávacou zásadou, v dôsledku ktorej povinnosť tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je zásadne vecou účastníkov. Platí teda zásada, že každý z účastníkov preukazuje tie skutočnosti, z ktorých vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky. Neunesenie dôkazného bremena postihuje účastníka nepriaznivým následkom v podobe neúspechu v konaní.

V danej veci mal súd za to, že žalobca ničím nepreukázal, že by mu vznikla škoda na ušlej mzde. Súd si dokonca u jeho zamestnávateľa overoval, či mu v kritickom období bola nejakým spôsobom mzda krátená, ale nič také jeho zamestnávateľ nepotvrdil a žalobca o svojom tvrdení nepredložil žiaden dôkaz. Rovnako nepreukázal, že by na stretnutí v Bratislave boli pevne so žalovaným dohodnutí a žalovaný toto stretnutie zmaril tým, že neoznámil včas žalobcovi, že sa naň nedostaví (čo by mohlo mať za následok prevenčnú povinnosť). Žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, a preto aj táto časť jeho nároku (ušlá mzda a cestovné) musela byť zamietnutá.

Pokiaľ ide o nárok týkajúci sa nákladov na poskytnutý úver vo výške 1 771,40 € treba poukázať na to, že zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XX-XXXXXXXXXX, uzavretej dňa 15.07.2009 medzi G. Z. a.s. a žalobcom vyplýva, že žalobca si od tejto obchodnej spoločnosti prevzal bezúčelový spotrebiteľský úver na sumu 2 600,- € s výškou úrokovej sadzby 19,9%, s výškou ročnej PMN 25,72, s mesačným poistením 3,5 € a výškou celkových nákladov 1 771,40 €, ktoré sa zaviazal splácať v 60,- € mesačných splátkach do piatich rokov od splatnosti prvej splátky.

Ak by sa po právnej stránke považoval nárok na vrátenie nákladov na úver za dôsledok neuzavretej kúpnej zmluvy, išlo by tzv. „ostatné nebežné náklady“. Tie by však v súvislosti s týmto právnym posúdením bolo možné žiadať iba ak by ich vynaloženie vzišlo z požiadavky druhej strany. V danej veci však úver nevznikol z požiadavky žalovaného ako druhej strany zmluvy, a preto tento nárok by z uvedeného právneho dôvodu nebolo možné žalobcovi priznať.

Pri tomto žalobcom uplatnenom nároku na náhradu škody v zmysle § 420 Obč. zák. by absentovala aj jedna jeho podstatná náležitosť, a tou je príčinná súvislosť. Príčinou uzavretia úverovej zmluvy nebolo správanie sa žalovaného, ale správanie sa žalobcu, a to jeho právny úkon, ktorým zmluvu uzavrel. Úver si totiž zobral (ako to tvrdil) na spojzdnenie vozidla, prípadne na vrátenie pôžičky svojmu známemu. Táto škoda mu nevznikla v dôsledku ukončenia rokovaní so žalovaným, ani v súvislosti s jeho postupom. Okrem toho, túto zmluvu uzavrel až 15.07.2009, kedy už vzhľadom na všetky okolnosti musel vedieť, že kúpna zmluva so žalovaným nemusí byť uzavretá. Dňa 9.7.2007, teda takmer týždeň predtým, písomne vyzýval „pokusom o zmier“ na vydanie potrebných dokladov k autu, na prehlásenie tohto vozidla s výzvou, že ak sa tak nestane, od zmluvy odstúpi, čo sa aj následne dňa 21.7.2009 stalo. Žalobca nepreukázal ani to, že túto pôžičku naozaj čerpal na účel kúpy auta ako to tvrdil. Svedok X., ktorý mu požičal peniaze na vyplatenie sumy leasingovej spoločnosti totiž uviedol, že žalobca mal časový problém mu požičané peniaze vrátiť. Toto tvrdenie nekorešponduje s tvrdením žalobcu, že úver si bral na vrátenie peňazí uvedenému svedkovi, pretože medzi pôžičkou a úverom nebol „časový rozdiel“. Okrem toho nie je dôvod ani na to, aby náklady na nevýhodný úver znášal žalovaný. Ak sú náklady na úver vo výške 2 600,- €, predstavujú sumu 1 771,40 € ide o jednoznačne nevýhodný úver, ku ktorému nemal žalobca vôbec pristúpiť. Za to, že zvolil tento spôsob získania finančných prostriedkov nemôže niesť zodpovednosť žalovaný. Súd teda v tejto časti nároku dospel k záveru, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a vzniknutou škodou. Preto aj v tejto časti žalobu zamietol. Do pozornosti je potrebné dať aj to, že výška úveru, ktorý žalobca podpísal, nezodpovedá výške finančných prostriedkov, ktoré mal vynaložiť na zaplatenie leasingu, čo tiež spochybňuje hodnovernosť tvrdenia žalobcu o tom, že peniaze mali byť použité na kúpu vozidla v inej cene.

Pri nákladoch právneho poradenstva vo výške 40,- € tiež chýba príčinná súvislosť ako základný atribút zodpovednosti za škodu. Nejde v tomto prípade ani o trovy konania, a preto súd nevidel dôvod na priznanie tejto sumy žalobcovi. Medzi konaním žalovaného a vyplatením sumy na právne poradenstvo nevidel súd príčinnú súvislosť, ale ani porušenie právnej povinnosti, ktorá by taký následok mala mať. Preto aj v tejto časti žalobu zamietol.

Pokiaľ ide o protinávrh (ak by nešlo len o procesnú obranu či započítanie), tento súd považoval za nedôvodný, nepreukázaný a zo strany žalovaného za účelový. Právne by ho bolo možné posúdiť ako náhradu škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil zavineným porušením právnej povinnosti.

Základnými atribútmi predtým uvedenej občianskoprávnej zodpovednosti za vzniknutú škodu v zmysle citovaného zákonného ustanovenia § 420 Obč. zák. sú: porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, zavinenie škodcu sa predpokladá. Z tejto konštrukcie zodpovednosti vyplýva, že žalobcu obťažuje dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie škody a jej výšky, ako aj preukázania protiprávneho konania a jeho príčinnej súvislosti so vzniknutou škodou. Ten proti komu žaloba smeruje, sa zo zodpovednosti musí vyviníť.

Žalovaný uplatňoval voči žalobcovi náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť z dôvodu, že nemohol užívať motorové vozidlo Nissan Primera zavinením žalobcu, a preto si musel prenajať auto iné. Pokiaľ ide o tento nárok žalobcu, je predovšetkým potrebné poukázať na to, že uvedené motorové vozidlo sa žalovaný rozhodol odpredať sám z vlastnej iniciatívy preto, že bolo nepojazdné a on nemal finančné prostriedky na to, aby doňho investoval. Toto potvrdil sám žalovaný niekoľkokrát. Žalovaný síce predložil doklad o tom, že za prenájom iného vozidla zaplatil obchodnej spoločnosti AUTO ROTOS - ROZBORA s.r.o. sumu 1 856 €, avšak na fotokópii tohto dokladu (žalovaný originál nepredložil) nie je číslo príjmového dokladu, ani dátum prijatia platby, či číslo zaúčtovania dokladu do denníka. Nie je na ňom uvedený ani dátum, z ktorého by bolo zrejmé za aké obdobie mal žalovaný za nájom zaplatiť. Zmluvu o nájme tohto vozidla žalovaný súdu nepredložil. Je nepravdepodobné, že by sa takýto nájom robil bez akejkoľvek zmluvy. Súd si preto urobil dopyt na predmetnú obchodnú spoločnosť, či a kedy si žalovaný od nich auto požičal. Na základe odpovede tejto obchodnej spoločnosti zo dňa 21.11.2012 mal za preukázané, že žalovaný mal od nich auto požičané iba v termíne od 21.5.2010 do 8.11.2010 na základe riadnej zmluvy o prenájme. Dohodnutý nájom podľa tohto vyjadrenia nezaplatil, a preto bol predmetom súdneho a exekučného konania. Žalovaný však už 4.1.2012 (vyjadrenie AUTO ROTOS - ROZBORA je zo dňa 21.11.2012) predložil doklad o platbe za nájom auta za rok 2010. Tento doklad nemohol súd vzhľadom na uvedené skutočnosti považovať za hodnoverný, a to aj s prihliadnutím na to, že zo súdneho spisu Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 5C/83/2011 vyplýva, že dňa 8.2.2011 bola na tomto súde uplatnená žaloba proti žalovanému z dôvodu neplatenia nájmu auta. Rozsudok v predmetnej veci nadobudol právoplatnosť 13.10.2011 a jeho predmetom bol nájom vozidla ev. č. Z za rok 2010. Ak by žalovaný túto sumu uhradil, je nepravdepodobné, žeby sa touto skutočnosťou nebránil. Z uvedeného dôvodu súd nemal za preukázané, žeby z tohto dôvodu žalovanému škoda ako majetková ujma vznikla. Ak by aj áno, chýbala by príčinná súvislosť medzi touto škodou a správaním sa žalobcu, pretože auto, o ktorom žalovaný tvrdí, že ho nemohol používať, bolo nepojazdné, vyradené z evidencie a sám žalovaný ho práve z tohto dôvodu chcel predať. Jeho zadržiavanie žalobcom (ak by k nemu aj došlo) nemalo teda vplyv na to, že si žalovaný požičal auto iné. Preto nebol právny dôvod na to, aby žalobca zaplatil žalovanému požadovanú sumu 1 865,- €, či prípadne ďalšiu sumu z tohto dôvodu, o ktorú žalovaný svoj proti návrh rozšíril.

Súd nevidel dôvod ani na to, aby žalobca platil žalovanému náhradu škody za cestovné lístky, či mesačník na základe ktorého sa žalovaný prepravoval po Bratislave. Jednak žalovaný nepreukázal hodnoverným spôsobom, že cestovné lístky si zakupoval on, nepreukázal, kde a prečo cestoval, ale ani to, že by tak nerobil aj vtedy, keby auto mal k dispozícii. O zakúpení mesačníka predložil súdu iba jeden doklad, ktorý sa týkal jedného mesiaca. Vzhľadom na prebiehajúce súdne spory medzi žalobcom a žalovaným a ním uplatňované nároky je nepravdepodobné, aby žalovaný nemal o zakúpení mesačníka v iných mesiacoch doklad, ak by ho naozaj kupoval. Vzhľadom k jeho finančnej situácii na ktorú sa v priebehu celého konania odvolával je tiež nepravdepodobné, že by sa po Bratislave denne prepravoval autom. Nepreukázal teda ani príčinnú súvislosť medzi konaním žalobcu a prípadne vzniknutou škodou. Dôkazné bremeno v tomto smere neuniesol, hoci mu z ustanovenia § 120 ods. 1, 4 O.s.p. takáto povinnosť vyplývala.

Predpokladaná strata hodnoty auta a škoda ako rozdiel medzi kúpnyimi cenami sú nároky, ktoré stoja proti sebe a nemožno uplatňovať oba tak, ako to žiadal žalovaný. Amortizácia, a teda opotrebenie auta sa totiž automaticky premieňa do ceny auta, ak dochádza k jeho odpredaju. Je pravdou, že predmetné motorové vozidlo kúpil žalovaný od leasingovej spoločnosti za kúpnu cenu 1 381,28 €, čo bolo v roku 2009. Táto kúpna cena však bola „odkupnou“ cenou leasingu, nezohľadňovala skutočný stav vozidla

v čase uzatvárania tejto kúpnej zmluvy, ale predstavovala sumu, ktorá zahrňovala istinu leasingu, poplatky a náklady leasingovej agentúry a nedoplatky na splátkach. Túto skutočnosť ohľadne odkupnej ceny potvrdil vo vyšetrovacom spise vedenom proti žalovanému svedok R.. I.. Určovať skutočnú hodnotu vozidla v uvedenom čase, by bolo možné iba s prihliadnutím na skutočnosť v akom stave sa nachádzalo v reálnom čase, teda, že bolo nepojazdné, bez funkčného motora, vyradené z evidencie. Takéto znehodnotenie auta by muselo ísť na farchu žalovaného, nie leasingovej spoločnosti, ktorá ho nepremietla do „odkupnej“ ceny. Žalovaný teda ničím hodnoverným nepreukázal aký bol skutočný rozdiel medzi hodnotou auta v čase, keď ho dával oproti potvrdeniu do užívania žalobcovi, a hodnotou za ktorú ho odpredával W.. Dokonca sa bránil tomu, aby si auto prevzal (pojednávane dňa 16.10.2012) v prítomnosti žalobcu. O tom v ako stave sa auto nachádzalo nespísal záznam v prítomnosti žalobcu. Neuniesol teda dôkazné bremeno ani v tomto smere. Nepreukázal v predmetnom konaní ani to, že uvedené vozidlo žalobca znehodnotil.

Okrem uvedeného je potrebné poukázať na to, že z vykonaného dokazovania, a to z výsluchu účastníkov, vyšetrovacieho spisu OR PZ Trenčín č. ČVS:ORP-2394/2-OSV-TN- 2009 vyplýva, že finančné prostriedky na vyrovnanie podližnosti voči leasingovej spoločnosti Credium uhradil namiesto žalovaného žalobca. Svedčí o tom výpoveď svedka R.. I., zamestnanca Credium a.s., ktorý uviedol vo vyšetrovacom spise pri výsluchu dňa 21.6.2010, že má vedomosť o tom, že žalobca vyplatil zostatok istiny a všetky splátky spojené s predčasným ukončením leasingu. Túto okolnosť potvrdzuje aj fakt, že žalovaný nemal doklady o úhradách za leasing pri sebe, lebo nimi disponoval žalobca. Okrem toho žalovaný ani nemal vedomosť o tom, aké platby sa leasingovej spoločnosti uhradili, čo nasvedčuje pravdivosti tvrdenia žalobcu, že ich uhradil on. Výpovede žalovaného súd v predmetnej veci vyhodnotil ako nehodnoverné aj s prihliadnutím na trestné konania vedené voči nemu pod sp. zn. 46T/33/2010 a 1T/10/2005. Súd mal v predmetnej veci za to, že žalovaný zneužil voči žalobcovi situáciu, v ktorej sa nachádzal. Dal mu do užívania auto, o ktoré nemal záujem pretože bolo nefunkčné, vyradené z evidencie, nemalo ani tzv. technickú kontrolu. Žalovaný nemal dostatok finančných prostriedkov na jeho opravu a chcel ho predať. Najskôr sa zaujímal o to, ako previesť na žalobcu leasing (čo potvrdil zamestnanec leasingovej spoločnosti pri výsluchu v trestnom konaní), potom nechal žalobcu zaplatiť za seba dlh na leasingu a následne, keď sa tak stalo, sa bránil uzavretiu kúpnej zmluvy o prevode tohto auta do vlastníctva žalobcu. Ak by bol ozajstný jeho záujem dať uvedenú situáciu do poriadku, bol by reagoval na pokus o zmier, ktorý mu písomne poštou zaslal žalobca. Žalovaný však napriek tomu, že ho prevzal, nepreviedol na žalobcu auto, hoci tvrdil, že o to mal záujem. Ani ho obratom nevyzval, aby mu ho vrátil, ale nechával ho v domnení, že sa všetko usporiada. Ku kúpnej zmluve v prípade predaja hnutelnej veci môže dôjsť aj ústne, či konkludentne. Ak by bol záujem žalovaného auto na žalobcu previesť ako to stále tvrdil a nedošlo k tomu len kvôli tomu, že sa s ním nemohol skontaktovať, tak stačilo, aby previedol toto vozidlo na dopravnom inšpektoráte naňho. Žalovaný nepreukázal, žeby robil relevantné kroky k tomu, aby k predaju došlo. O vrátenie tohto auta žiadal až rok potom, ako došlo k jeho odovzdaniu žalobcovi. Aj v predmetnom konaní sa bránil prevzatiu tohto auta, hoci sa súd pokúšal aj takouto cestou ukončiť spor medzi účastníkmi (pojednávane dňa 16.10.2012).

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Dobré mravy (boni mores) možno vo všeobecnosti stotožniť so spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku ako sú poctivosť, nezneužívanie výkonu práv a pod. Sú súhrnom etických, všeobecne uznávaných zásad, pri ktorých každé konanie je v súlade so všeobecnými morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti.

Ak za predtým uvedenej situácie, na ktorej sa svojim správaním podieľal aj žalovaný tým, že nespolupracoval so žalobcom a následne žiadal, aby mu žalobca zaplatil škodu, ktorá vznikla na aute amortizáciou, či znehodnotením, na ktorom sa svojou nečinnosťou podieľal aj on a zároveň uplatňoval námietku premlčania na nároky žalobcu, ktoré sa premlčali aj v dôsledku správania sa žalovaného, treba mať za to, že zo strany žalovaného ide o zneužitie práva a priznanie náhrady škody bolo v rozpore s dobrými mravmi. Bolo by to v hrubom nepomere vzájomných práv a povinností účastníkov, bezdôvodne na úkor jednej strany, a to žalobcu .

Konanie o uloženie povinnosti odhlásiť motorové vozidlo z evidencie príslušného dopravného inšpektorátu a odovzdanie všetkých potrebných dokladov vozidla Nissan Primera, ev. č. Z a vydanie overenej kópie zmluvy k predmetnému motorovému vozidlu súd zastavil s poukazom na ustanovenie § 96 O.s.p.

Súčasťou rozsudku je aj výrok o trovách konania, o ktorých súd v predmetnej veci rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov konania právo. V danej veci bol súd toho názoru, že ani jeden z účastníkov nebol v konaní úspešný, či neúspešný v plnom rozsahu, a preto použil pri rozhodovaní predtým citované zákonné ustanovenie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd (dvojmo).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, podpis, dátum) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie je potrebné podať v počte 2 rovnopisov, ak potrebný počet rovnopisov účastník nepredloží, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3, 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- rozhodoval vylúčený sudca,
- súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (dôkazy sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, dôkazmi má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, účastník konania bez svojej viny nemohol dôkazy označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, § 205a ods. 1, § 221 ods. 1 O. s. p.).